

Naomi Mesin

Myrtinkukkia ja murattia Yasmica

Myrtinkukkia ja murattia
Yasmica

© 2021 Naomi Mesin

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3998-3

NAOMI MESIN

Myrtinkukkia ja murattia
Yasmica

Sisällys

ALKUSANAT	7
JOHDANTO.....	8
MYRTINKUKKIA JA MURATTIA YASMICA.....	13
MUISTOJA JA PANNUKAKKUA.....	23
SYKSYINEN ILTA.....	28
LOMASUUNNITELMIA.....	33
ERÄMAA	38
ANNIKA	49
MARKUKSEN KARTANOLLA.....	57
AAMU KARTANOLLA	72
HÄÄPÄIVÄ.....	90
ANSASSA	98
REMONTTI.....	107
UUSIA ALKUJA.....	119
KESÄPÄIVÄ.....	131
KAIPAUS	143
TARMO	154
VALKOISTA	162
JOULU	166
JOULUAATTO MÖKILLÄ	174
KASPER	180
KESÄTAPAHTUMA.....	186
LORUT	202
ILONA	221
NAISTEN ILTA.....	229
PAIKALLE KUTSUTTUNA.....	239
MASKOTTIRITARIT.....	254
JESSE	259
KOIRAKAVERI	266
TAAVETTI TENHOSEN MAATILALLA TAPAHTUU	268
GLAMOURIA	280
AARTEITA ULLAKOLTA.....	285

KUTSU	300
VANHAA SUOLAA	309
JOULUMYYJÄISET	315
VAELTAJANAINEN	326
NOITANAINEN YÖSSÄ TANSSII.....	331
KATSOMISIA	332
MYRTINKUKKIA JA MURATTIA YASMICA.....	341
HALLOWEEN.....	354
MYSTEERIMIES.....	373
MYSTEERIMIEHEN PALUU	380
NOIDAN MERKKI	385
VANHAN MYLLYN TARINA	402
KIRPPUTORILLE TAVARAA.....	412
ASKEETTISTA ELÄMÄÄ.....	424
LOKAKUUN ILTA	432
MEREN MIES	448
VIHREÄ TALISMAANI	451
PIENI ORVOKKIKEIDAS.....	458
AVAJAISJUHLAA	466
SINISET KISSANKELLOT	480
RUUSUT JÄÄLLÄ.....	486
JOTAKIN OMAA	490
JUTUNTEKOA JA JULKISUUTTA.....	498
ÄITI.....	506
KUVAUSTA JA HAASTATTELUA.....	513
TUULEN LAPSI, MATKALAINEN	520
ROMANTIikkaa	523
VAPAAPÄIVÄ.....	531
TONTILLA.....	541
VOUDEN VAIHTUMISEN AIKAA	554
LINDA	564
UUDENVUODEN GAALA	569
VALKOISET KUKAT	579
VAELTAJANAINEN, VAELTAJAPERHONEN.....	582

ALKUSANAT

Kirjani Myrtinkukkia ja murattia Yasmica omistan rakkailleni ja läheisilleni sekä ystävilleni ja kaikille niille, joihin minulla on ollut ilo vuosien ja vuosikymmenten saatossa tutustua.

Kaikille niille, jotka ovat kiinnostuneita henkisistä asioista. Intuition ja erityisherkkyyden olevaisuudesta, selvänäköisyydestä ja siitä, mitä sellaisten asioiden olemassaolo, synnyinlahjaksi saatuna merkitsee.

JOHDANTO

Maailma on täynnä ihmeitä, pieniä ja suuria. Ihmeitä tapahtuu kaiken aikaa. Osa niistä on niin pieniä, että ne lipuvat havaintojemme ohi, ilman että olemme edes oivaltaneet, ihmeen tapahtuneen. Toisinaan, tarkastelumme terästäytyessä, saatamme oivaltaa, että asia joka juuri tapahtui, kuului ihmeellisten asioiden kategoriaan, silloin saatamme jopa tokaista:

”Olipa se ihmeellistä!”

Osa ihmeistä on suurempia. Ne saavat meidät hämmästelemään ja ehkä jossakin määrin herättävät sisällämme pienen epätietoisuuden ja epävarmuuden tunteen; oivalluksen sattumanvaraisuuden olemassaolosta, joka on aina ihmeitten matkakumppanina.

Osa maailman ihmeistä ja ihmeellisistä asioista on niitä, jotka voivat tapahtua omien toimiemme seurauksena, osa ihmeistä tapahtuu varmasti rukouksien voimasta, osa vaan siksi, että niiden on määrä tapahtua. Kuitenkin, ihmeen äärellä ihminen oivaltaa oman rajallisuutensa. Ymmärtää, ehkä vain pienen hetken verran, olevansa osana jotakin paljon suurempaa. Sen, että vaikka kuinka omin toimin koettaisimme asioita toteuttaa, on aina asioita, joihin emme voi itse vaikuttaa. Meidän on silloin nöyryyttävä jonkin meitä suuremman edessä ja hyväksyttävä rajallisuuden olemassaolo. Se tarkoittaa samalla myös epätäydellisyyden hyväksymistä.

Ihmeistä varmasti yksi suurin on syntymän ihme. On luonnollista tarkastella asiaa ihmisyyden kannalta, tai eläinten, eri lajien syntymän, vielä laajemmalti evoluution kannalta, mutta se on jotakin paljon laajempaa, se koskee kaikkea ympärillämme. Elämä on kaiken aikaista syntymän ja sen mitä kuolemaksi sanotaan, kiertokul-

kua. Mikä saa viljan heilimöimään, mikä saa siemenen itämään, mikä saa kukat kukkimaan. Sen rinnalla herää uusia kysymyksiä: Mikä saa aikaan veden kiertokulun, mikä saa meren aaltoilemaan ja ennen kaikkea, mikä saa perhoset ja muuttolinnut palaamaan, joka kevät ja samoille paikoille.

Mikä on se voima, mikä puhalttaa uuden elämän, saaden syntymän ihmeen tapahtumaan. Mikä on se voima, joka pitää maailmankaikkeuden kaikki osatekijät niin käsittämättömän ihmeellisellä tavoin toimimassa niin, että uutta syntymää, uusia ihmeitä on mahdollista tapahtua. Se on jotakin, mitä meidän olisi opittava tarkastelemaan entistä suurempaa kunnioitusta tuntien: Tuntien loputonta kiitollisuutta siitä, että niin tapahtuu. Osaten ihmetellä sitä, miten ihmeellistä se kaikki on.

Me emme voi itse vaikuttaa siihen, minkälaisiin oloihin synnymme. Emme voi tehdä sitä valintaa, minkä perimä, vallitsevat olosuhteet, kulttuurilliset seikat, taloudelliset olosuhteet ja niin monet muut seikat jo ennen syntymäämme ovat osaksemme valinneet, emme sitä tietä, jonka niin monet seikat jo aivan syntymästämme asti meille olemassaolollaan viitoittavat.

Se millaisia niin henkisiltä kuin fyysisiltä ominaisuuksiltamme olemme, on myös niiden seikkojen summa, joihin meillä ei juurikaan ole vaikutusmahdollisuuksia, ei ainakaan syntymämme hetkellä. Niinpä meidän on vain tuota tietämme lähdettävä kulkemaan, syntymässä saamiemme avujen turvin, kuka enemmän ja kuka vähemmän sillä tiellä tukea ja rakkautta saaden.

Olen selvänäkijä, taiteilija, puutarhuri, kirjailija Naomi Mesin.

Suden hetkellä syntynyt, pohjoistuulten matkaan saattelema vael-

tajanainen, tuulen lapsi joka vielä aikuisuudessa tanssii vaeltajaperhosten kanssa, noidankehän sisällä.

Maailmankaikkeuden ihmeitä, loppumattomalla uteliaisuudella ja ihmetyksellä, suurella kunnioituksella tarkastellen.

Tämä kirjani kertoo sitä tarinaa, minkälaista on, kun on saanut syntymässään lahjaksi selvänäöllisyyden lahjan. Kun ensimmäiset muistikuvat ovat vahvasti väreihin ja uniin liittyviä, kun enkelikokemuksia alkaa ilmaantua jo aivan varhaislapsuudessa. Miten henkisyys ja luovuus, jotka ovat kaiken aikaa läsnä, on kyettävä pitämään siten, että niiden kanssa pystyy pysymään tavallisen arjen tasolla. Kirja kertoo siitä, mitä on olla erilainen. Miten sellaiseen suhtaudutaan ja mitä kaikkea se tuo mukanaan.

Kirja perustuu tositapahtumiin ja pohjautuu aihepiirinsä ja sisältönsä osalta omiin kokemuksiin. Kirjassa esiintyvät henkilönimet ovat vain henkilöhahmojen nimiä, kuvitteellisia, kuten myös monet kirjassa esiintyvät paikannimet. Kirjan kerronta eteneekin tositapahtumiin perustuvan ja fiktiivisen kerronnan suloisena sekoituksena, runojen siivittämänä tarinana josta ei puutu vauhtia ja jännittäviä tilanteita.

Tämän kirjani sankaritar, Yasmica, joutuu mitä eriskummallisimpien asioitten äärelle ja päivien kulussa riittää jännittäviä vaiheita. Ystävien kanssa on hyvä aina toisinaan käydä koettua läpi ja palauttaa mieleen, mikä on tärkeää ja mikä taas on sitä, mikä ei tiemme kulkua määrää.

Tahdon kiittää rakkaitani ja läheisiäni, ystäviäni. Kiitos kun olette.

Kiitos rakkaudestanne ja ystävyystänne, rehellisyydestänne, rohkaisuistanne, luotettavuudestanne, kaikesta siitä mitä olette.

Kiitos niistä ainutlaatuisista ja hienoista hetkistä, joita olen saanut kanssanne viettää ja toivon niitä hetkiä vielä tuhatmäärin tulevaan.

Tahdon kiittää kaikkia näiden tähänastisten vuosikymmenien aikana kohtaamiani asiakkaitani ja ihmisiä, joihin olen saanut tutustua ja joiden kanssa olen saanut tehdä yhteistyötä, ja jotka ovat minulle mitä suurinta luottamusta osoittaneet, haluan olla sen luottamuksen arvoinen. Olen saanut kulkea kanssanne yhteistä matkaa. Se on ollut hyvää matkaa. Toivon että saan vielä monia ihmeellisiä ja ihania hetkiä kanssanne jakaa ja aina uusiin ja upeisiin ihmisiin tielläni tutustua.

On noustava ylös vuorelle löytääkseen tien mahdollisuuksien laaksoon

- Naomi -

Toivon tämän kirjani herättävän lukijoissa ajatuksia, rohkeutta ja halua toteuttaa omalla kohdalla sitä, minkä kokee tärkeäksi ja arvokkaaksi. Pitää huolta niistä, jotka ovat lähellämme ja kaukana. Arvostaa jokaista ihmistä yhtä arvokkaana. Kunnioittaa luontoa sen olemassaolon tähden.

MYRTINKUKKIA JA MURATTIA YASMICA

Havahdun hieman säpsähtäen takaani kuuluvaan kahahdukseen. Käännyin ja tungen samalla kasvoilleni valahtanutta hiuskiehkuraa takaisin lakkini reunojen sisäpuolelle.

”Jasmi, tuon autosi voisit kyllä pestä, nyt kun sinulla on siinä se vesiletku jo muutenkin saapuvilla.”

Jesse on omalla hiljaisen verkkaisella tavallaan onnistunut kävelemään aivan lähelleni niin, etten ollut häntä lainkaan huomannut. Hän pyyhkäisee poskeani.

”Multaa”, hän sanoo hieman huvittuneena virnistäen, katsellen kasvojani, joiden saatoin ilmeestään päätellen kuvitella olevan enemmän ja vähemmän mullan värittämät. Päivä on aurinkoinen ja todella lämmin ja jo muutaman tunnin työskentelyn jälkeen, olin saanut kunnon hien pintaan. Multaisilla käsineillä koetin sitten tunkea tämän tästä itsepintaisesti kasvoille valuvia hiuksia lakkini sisään. Käytän aina puutarhatöitä tehdessäni vähintäänkin lippalakkia, toisinaan myös jotakin kalastajahatun tapaista suojautuakseni auringolta, sillä punahiuksisena palan helposti, enkä halunnut muutenkaan saada enempää kesakoita kasvoilleni.

”Siinä on meinaan katolla linnunpaskaa enemmän kuin Färsaarilla”, hän jatkaa, nyökäten samalla maassa kerällä olevaan puutarhaletkuun päin, ”eikös sinulla ollut huomiselle suunnitteilla se asiakaskäynti?”

Olin ollut niin omiin ajatuksiini uppoutuneena, kirsikkapuun istutustyössäni, että sellainen asia kuin autonpesu tuntui ärsyttävän arkipäiväiseltä ja turhauttavalta.

”On, juu on...”

Olen vielä tässä kohdin toiveissa, että Jesse jatkaisi matkaansa kohti omia töitään, ja saisin tehdä rauhassa sitä mistä pidän; puutarhatöitä. Miten paljon sitä voikaan nainen turhia toivoa ja unelmisaan elellä, se selviää mitä pikimmiten, sillä Jesse jatkaa, nyt vielä vakuuttavampaan sävyyn:

”Meinaan vaan että asiakkaasi saattaisivat kovasti arvostaa jos pihaan ajaisi joku mikä näyttäisi autolta eikä keolta kompostia.”

Huokaisen. Mukisematta kävelen kuitenkin hakemaan Jessen saunalta ämpäriä, johon laitan muuripadasta haaleaa vettä ja lisään autoni perässä olevasta autoshampoopullosta lorauksen sekaan. Käyn vääntämässä hanan auki ja alan lorottaa kylmää vettä auton kylkiin. Vanhastaan tiesin, jos en niin tekisi, kuulisin hyvinkin pian Jesseltä, jolle autot olivat hyvin tärkeitä ja joista hän hyvin paljon tiesi, esitelmää siitä, miten moinen aines autonkatolla syövyttää hyvinkin pian maalipintaan vaurioita.

Jesse käyttää silloin tällöin lempinimeäni, lyhennettä nimestäni Yasmica. Eksoottinen ja hieman varsinkin suomalaisten nimien joukossa hämäännystä aiheuttava kaunis etunimeni oli ystäväni ja tuttujen parissa muotoutunut lempinimeksi Jasmi.

Siitä, miten Jesse milloinkin nimeni mainitsee ja minkälaisella äänenpainolla, osaan jo aina tietää, kannattaako vaikkapa odottaa häneltä apua. Tällä kertaa totesin heti, että on turhaa odottaa apua enempiä kuin sitä on sopivaa olettaa olevan tarjolla. Jesse kun oli juuri aamupäivällä oma-aloitteisesti tarjoutunut vaihtamaan au-

tooni siitä jo jokin aika sitten palaneen polttimon. Tilannetta vahvisti vielä kun hän pää kallellaan ja huvittunut pilke silmäkulmissaan katseli mutrullaan olevaa suutani ja totesi:

”Nyt ei Jasmi ollenkaan tuota Jasmin surunaama -katsetta, ei auta nyt. Minun on pakko keretä vielä tuota omaa autoakin laittaaan, ensiviikolla on katsastus.”

Ajettuani heti aamusta luokseen tekemään istutustöitä hän oli kävellyt autoni viereen ja todennut toisen etupolttimoista palaneen. Hetken aikaa tilannetta tarkasteltuaan oli todennut, että autoni polttimoista oli palaneet koko lailla kaikki yhtä lukuun ottamatta.

”Eikö se ole ollut hiukan pimeää ajaa iltahämärissä”, hän tiedusteli pyöritellen sormissaan kärähtäneitä polttimoita, joita esitteli minulle sitten suurella kämmenellään.

”Voi, aamut ja illat ovat jo niin valoisia, että en ole tullut huomanneeksi”, vastasin ja jatkoin, ”no kyllähän siinä on joku tainnut hiukan valoja vilkutella, itse asiassa eräänä iltana jopa yksi mopopoika”, vastasin nyt jo pientä häpeää tuntien, ajatellessani kuinka huonoa esimerkkiä olin autoni kuntoisuudella tulevaisuuden kasvavalle sukupolvellekin tullut näyttäneeksi. Hänelle, kuten muillekin valojen vilkuttelijoille olin toki ystävällisesti heiluttanut takaisin.

Autoni tilannetta tarkastelevalta ystävältäni olin käynyt kysyneeksi, olisiko hänellä jossakin liiterin kätköissä mahdollisesti tukikeppejä jemmassa, jotta olisin voinut laittaa istutettavalle pensaalle saman tien suoja-verkon.

”Saha löytyy tuosta seinästä - hän osoitti ulkorakennusta kohti ja jatkoi - siitä vaan rankapinosta hakemaan.”

Tuollainen lause kuulosti jopa omissa korvissani ensin vitsiltä, mutta ilmeensä kertoi että se oli täysin tosimelellä lausuttu. Tiesin

myös, ettei olisi niin sanonut, jos olisi hetkenkin epäillyt, en moista kykenisi toteuttamaan. Niinpä ei muuta kuin saha käteen ja kohti tontin laitaa, jossa lojui ohuita oksista karsittuja puunrunkoja ja muuta tolppa-aineiksi soveliaista. Sopivia löydettyäni hän sentään teroitti niiden päitä kirveellä ja lyhensi niin, että olisivat sopivia tukikepeiksi. Naputtelin kepit maahan, tällä kertaa lekaa käytellen ja vedin verkon ympärille.

Työ oli minulle tuttua jo lapsuuteni ja nuoruuteni ajoilta. Eräänkin metrin olin ollut vetämässä piikkilanka-aitaa kivisiin maihin, joihin ensin rautakangella iskettiin kuoppa, sen jälkeen aitatolppa hakattiin rautakangen lappeella maahan ja piikkilanka-aita kiristettiin sopivaksi. Sen jälkeen piikkilanka kiinnitettiin aitatolppaan oikealle korkeudelle naputtelemalla määly vasaralla piikkilankaa kiinni pitämään. Muistot noista raskaista työrupeamista, lähinnä se oli ollut aitojen tarkistamista ja korjausta, nousivat edelleen mieleeni joka kerta kun tolppaa piti johonkin laittaa. Se oli oppia, jolle oli nyt aikuisikään tullessa ollut käyttöä. Tiesi jo sen, että rautakangella on osattava oikealla tavalla iskeä, kehoa samalla halliten, muutoin jokainen isku tuntuisi lyöäessä omassa päässä. Se, kuten yleensä kaikki ruumiillista työtä erityisesti tehtäessä, on pitkälle tekniikkalaji.

Työntäyteisiä olivat olleet myös ne kaksi pitkää kesää, jotka olin ollut piikomassa Adalmiinan ja Väinön herraskartanossa Virroilla. Siellä oli erityisesti kaikki kodinhoitoon liittyvät työt ja askareet tulleet enemmän kuin tutuiksi. Työpäivät olivat olleet erittäin pitkiä ja uuvuttavia. Työajoista tai työntekijöiden muista oikeuksista ei sikäli isommin perustettu että rouva perusteli päivien pituutta sillä että

Yasmica on kuin kuka tahansa nuori nainen, tavallinen tyttö maalta. Paitsi että ei ole. Hän on synnyinlahjanaan saanut näkemisen lahjan. Sen myötä on tullut myös luovuus ja taiteellisuus.

Miten näiden seikkojen valossa sujuu nuoren naisen elämä; kahden maailman välissä tasapainoilu.

Yasmica on jo aivan varhaisessa lapsuudessa tehnyt itsensä kanssa sopimuksen; häneltä eivät harmaannuttajat iloa veisi!

Tällä seikkailijattarella onkin taipumus joutua toinen toistaan merkillisimpiin tilanteisiin, joista ei vauhtia ja jännitystä puutu...

Naomi Mesin on selvänäkijä, taiteilija, kirjailija ja puutarhuri. Esikoisteos, omaelämäkerrallinen kirja Noidan viitta hartioilla julkaistiin v. 2017.

Synnyinlahjaksi saadun selvänäköisyyden rinnalla on kulkenut taiteellisuus ja luovuus; ilmentyen niin kuvataiteena ja kirjallisuutena kuin myös puutarhurin työssä.

Kirjoissaan tämä villiniityiltä ihmisten eteen tullut vaeltajaperhosten matkalainen, kuten hän itseään nimittää, haluaa viedä lukijan matkalle tähän maailmaan. Seikkailuun, jossa liikutaan kahden maailman välillä.

BoD

